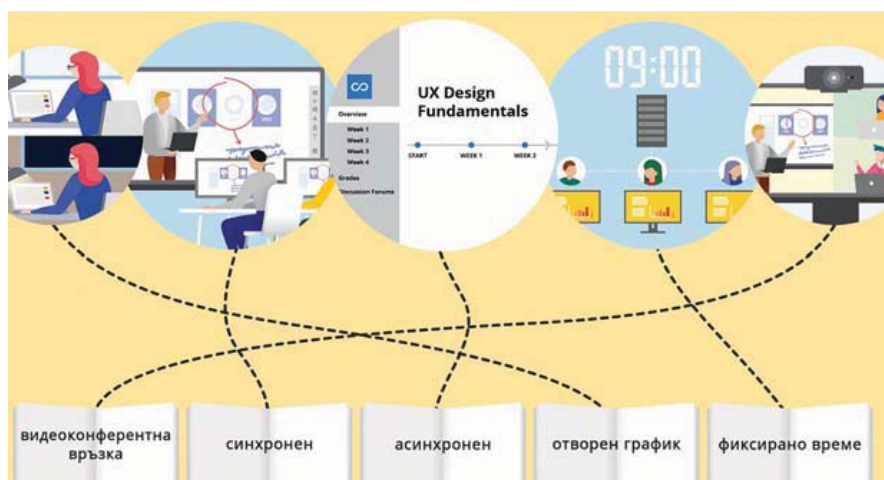

За българския учител по време на извънредно положение

На няколко пъти ни призоваваха да ръкопляскаме по балконите за хората „на първа линия“ в борбата с COVID-19, станахме свидетели и как държавата изведнъж се сети, че имаме лекари и медицински сестри и им отпусна допълнително материално възнаграждение. В това, разбира се, няма нищо лошо, но някак си, за съжаление, дори не и на втори, а на доста по-задан план останаха едни други хора, които според мен също бяха на първа линия в борбата с този опасен вирус и за които нямаше дежурства, за разлика от лекарите, те не можеха да си позволят да връщат пациенти, работеха всеки ден, почти денонощно.

Досещате ли се за кого ще говоря? Ще Ви дам жокер – те са онези, благодарение, на които има доктори, адвокати, счетоводители и въобще всички нас, образованите и грамотни хора. Да, драги ми читателю, ще си поговорим за българския учител!

Не Ви ли се струва, че някак си превърнаха нашите учители в опитни зайчета, защото управляващите разработваха разни сценарии, според които учебният материал просто трябваше да си върви съгласно утвърдената учебна програма. Но как точно и то в извънредна ситуация с извънредно кратки срокове, на никого не му бе ясно! Всъщност, мисля, че и самите те не вярваха много в успеха на светкавично въведеното дистанционно обучение. Но българският учител за пореден път показва, че е истински герой, бързо адаптиращ се в екстремна среда и с чиста съвест можем да го наречем съвременен народен будител. Според проучване на Синдикат „Образование“ към КТ „Подкрепа“, става ясно, че 95 на сто от анкетираните учители са посочили, че в условия на дистанционно обучение, работят по повече от утвърдените по трудовия кодекс 8 часа, като при над половината от тях работният ден продължава от 10 до 12 часа. Чувствително мнозинство – 84 на сто от българските учители, усещат „огромна умора и прегаряне“ в резултат на въведеното дистанционно обучение. До голяма степен българските училища не бяха готови за дистанционно обучение, още по-малко пък учениците и техните родители от по-

малките населени места, най-вече от маргиналните групи. Представете ли си колко трудно може да се съчетае дистанционното преподаване на дете от малките класове с ангажимента от къщи на родителите, които ходят на работа. Да не говорим, че повечето от учителите са и родители.

Ами децата, чиито родители са в чужбина? Колко от нашите майки и бащи могат да се справят с „Гугъл класруум“ и указанията на учителите как да се работи с електронните учебници или пък да сканира попълнени работни листове и да ги връща обратно на преподавателя? Въпреки това, въпреки техническите проблеми, учителите се справиха. Справиха се, и то блестящо, качествено, по най-добрия възможен начин, каквото и да им струваше това. Учителите показваха, че са отговорни хора и на тях може да се разчита, показваха своята искрена загриженост за бъдещето на учениците си – нашите деца!

Много бих се радвала, ако се сещаме за тяхното съществуване не само в

навечерието на 24-ти май, защото те са там – на „бойното поле“ непрекъснато, при всякакви ситуации и екстремни предизвикателства, показват своята самоотверженост и готовност да предават своите знания и умения на децата ни, за да могат те да се изградят като добри личности и да бъдат подготвени за най-пълноценната им реализация като зрели хора.

Сещам се за думите на писателя Уилям Артър Уорд: „Посредственият учител разказва. Добрият учител обяснява. Най-добрият показва нагледно. Великите учители вдъхновяват“. Вие, мили учители, докажете, че сте велики, защото в тази кризисна ситуация, за която никой не беше подготвен, вдъхновихте и малки, и големи за знания и нови върхове!

Искам да благодаря на всички български учители за организацията, която направиха, за да се продължи усвояването на необходимите знания и компетентности от всяко едно българско дете. Моите аплодисменти са за Вас! ◆